

дава и другиму да разказва за тѣхъ. Даже и сега, когато нѣма отъ що да са бои и отъ кого да са бои, то страшно са сѣрди на попъ Генча, когато попъ Генчо захване да разказва, какъ дѣдо Либенъ щѣлъ насмалко да го убие по срѣдъ черковата . . . Това са случило така. Дѣдо Либенъ са исповѣдалъ предъ попъ Генча и разказалъ му за нѣкои-и-други свои грѣхове; а попъ Генчо, като истиненъ и непогрѣшимъ пастиръ божи, рѣкалъ на голѣмиятъ грѣшникъ, че законътъ му запрещава да причѣсти такавъ единъ капасѣзинъ, какавъто билъ дѣдо Либенъ. Дѣдо Либенъ не разсѣждалъ много; а измжкналъ изъ поѣсътъ си единъ отъ своите арнаутски пищове, и извикалъ: „Дай ми комка, или ща да та прата при дяволете!“ Попъ Генчо изпълнилъ желанието на дѣда Либена, и останалъ твърде доволенъ, защото получилъ отъ грѣшния човѣкъ цѣли двѣ мжжрки.